

Fjögur ævintýri þýdd úr norsku.

1. Sagan af litla blóminu.
2. Bóndinn og dauðinn.
3. Hið hreina gull.
4. Hinn létti vindblær,
hið dóða mannorð og
hið blíða sakleysi.

10 blöð ⁵ qto.

A.

~~Blómur~~ 1
Blómur I

Þvæld eitt sat ónefndur einlíni, gamall nýj, í forslunni af líndi-
fré einu, sem var í fullum sténda. Hann var sýðhvitur af hærnum, enni hann
var hreint og bjart og af ásjónu hans stóim helgiljónum, svo, að blómur
sem voru á alla vögu í kringnum hann, undrúest og söðu: Ó, hvo undur-
samleg vera og þús fjúðuvörð er máðurinn! Og þau hlustu á røðum
þessa gamla speliungs með undrun og aðlánu.

Gamli máður sat ni þarna og leit yfir allt blómsténdid, sem í
Kringnum hann var, hversu litur þeirra var fagur og margbreytilegur,
stópsulag blómanna roplulegt og stípsulegt á öllum dráttum. Svona fagurt
smíði gat máðurinn ekki gjört og jafnvel ekki hugsad sér það. Vidrun-
hugsmuna um þetta tók gamli máðurinn ósjáfrátt og fellu tvífiingur,
til máls: „Sá sem hófur séð guld, skal ekki deyja! Samleita sé ég að
þú er hér og á því ríður mest, að trúa“.

Smáblóm eitt heyndi þessi ód gamla mannsins, það heyndi stöngul
sinn svo hátt að það sá þvældþokuna lóðast ríður hlíðanna ofan í
dalinn jija, samarlöga er þetta guld, sagði litla blómur, en á því
ríður mest, að trúa“. Svó lokadi það króim blóðnum sínum undir
nóttina og hugsadi um það eith, sem gamli máðurinn hafði sagt. Og
þannig var það í tveiju kvöldi, þegar kvöldþokan kom, að blómur
hafði ávalt ríps sömu orðum: „Samarlöga er þetta guld, en á því ríður
mest, að trúa“.

En svo kom haustid, þjáblóðin fólnuðu og féllu til jarðar og

öll litlu blómin voru fyrir löngu dár; þetta einu blóm stóð
eftir, jafu fagurt og líflegt sem áður. því þá trúði því stótt og
stöðugt, sem gamli maðurinn hafði sagt, æ sá sem hefur séð Guð,
skal aldrei deyja, ef hann á einu trúin.

Stalopt litlu blóminu, sem ávalt lifði allar vetrar frostþotkunnar,
stóð gömul og gilduoxin ^{fura} ~~eitt~~. Hún hafði lengi fundað sig á því, að
"þetta litla kríli" eins og hún kostaði á orði - stýldi þola öll
stakvidrin og stormana, á þess að fella eitthvað einasta blád. Eftir
gaf því etli að sér gætt að spyrja: "Hvað er þú að hugsa, litla gríftan
þín, að fara etli eins að og hín blómin, að deyja dróttin þínum
eins og þau mættir vefurinn? Heldur þú að þér haldist það lengi
uppi að lifa fremur en þau og í trássi við okkur, stóru tré og
eitkunnar, sem eru stöðugt til að lifa og þolnum allt."

Litlu blóminu leygd: úr sér og sagði, allhrægt: "Trú þú etli, stóra og
miskilfenglega ^{fura} ~~eitt~~, að sá sem hefur séð Guð, skal ^{aldrei} ~~etli~~ deyja?"
"Hefir þú þá séð Guð?" spurdi ^{fura} ~~etli~~ þóttalega.

"Já!" sagði litlu blóminu, "og ef þú etli trúin mín, skal ég sjá þér
hann, en á því eina réttur mezt, að trúin." Þetta sagði litlu blóminu, með
ákvæðinu vísu og af samföringu, með lífi og það hinstæði hollu, einu
og það hafði séð gamla mannum gjöra, og það bötti þessu við: "Mér fer
að steygja og mí kemur hann bráðum"

Og það léi etli löng stund, þangað til hvöld þóttu fyrir að lóðast
viður í dalinn og þegar blóminu sá ^{þetta} ~~það~~, sagði það: "Samarlega er þetta
Guð!"

En ^{furau} ~~sittin~~ kriski hófuðid of skóti sinn dýra strotu of veidi of sagði:
"Sérdu ekki að þetta er eflaust annað en kvöldþotkan, sem er að leðast niður
í dalinn? Hvaða vodafonegur auli geturdu verið!"

Þá leygdi litla blómíð sig svo hátt upp sem það gat; það hófði of hófði,
yrmist í stórum ^{furau} ~~líkissu~~ eta yfir þangad, sem þotkan leddist niður dalinn.
"Já - - já, - ^{furau} ~~eitinn~~ er gómul", heyr að í litla blómíð. Hún veit vitau-
lega hvað hún sýngur; hún er eflaust vitrasta of reyndasta fréd heims
í skóginum. Hún veit þetta; eflaust veit hún það!"

Og litla blómíð tók að efast. Það efast um, að það hefði stílið rétt
orð gamla mannsins. - Litla blómíð fór að stjálfa of hulda,
/ það frans í hel um náttina of krónu blóð þess kjepruðust saman
af mistings frosti.

Litla blómíð var dáið!

Aldur hignir bóndinn gælti kvöldið sitt út í túndir sett og
 enjamau nokkru áður en slátturinn átti að byrja, til þess
 að athuga, hvád spretkurmi leiddi og sá hann, sér til mikillar
 ánógu, að ávöxtur gæddarinnar mundi fara honum mikla
 blessun í bíud sumarið það.

Meðan hann gekk þannig aléim og hugsandi um sinn hæg,
 komu tvær hrafnar fljúgandi og settust rétt hjá bóndanum
 þar sem hann var ný-sestur stamt frá þóttum til að hvíla sig,
 áður en hann fór heim að hálka. Hrafnarnir fóru að ströf-
 sauðu:

"O, hvod allt er falllegt og indelt herna!" sagði annar.

"Já, það má mi segja", sagði hinn. "Hann verður bótilögur
 heystkapurinn í þóttum þeim arna í sumari, en bóndinn,
 sem sá þau þanna á þúfum, hefir ein fremur litid gagn af
 því, því dandinn, sem vid flugum fram hjá áðan, var einmitt
 á leiddum til hans. Hann kemur vist þingad áður kveldis úti."

Þad þaut í grasinu og fuglarnir flugu á brott. —
 Bóndanum vauð svo hveft vid það sem hrafnarnir sögðu, sem von
 var, að hann vissi ekki seth rjúkandi ráð: "Dandinn að heimselja
 mig? Og það í kvöld!" En svo átladi hann sig: Hann reyndi að
 halla á eftir hröfunum, til að fá að vita hjá þeim, hvort honum
 hefði ekki misheyrst eða hvort hann hefði ekki misstílid það, sem
 þeir sögðu, eða hvort þeir vissu, hvernig á því stodi, að dandinn
 átladi að heimselja hann, einmitt minna — stax í kvöld — þar

sem hann kendir sér einstakis meins, vori alls elskert veitum, heldum
alheill á sál og lífama og svo gláður með líf sitt og kljó sínu, sem
hann framast góti á kosid, en hann náði ekki í hröfnun, því þeir
voru flognir svo langt út í gæminum, að hann aðeins gæltti í þá, einn
og smá-punkturá beru við loftid um sólarlagid.

Böndum flýtti sér heim og inn í bæ; þar tók hann allt það silfur,
sem hann átti í klóthandaðanum, þreif í einhverum nokkri bita og
mátt síðan af stad að heiman frá sér, því hann hugaði sér að dau-
num stýldi ekki hitta sig heima og alls ekki ná í sig. Hann kljóf
því einn og fótur togur, yfir stóka og steina og hvád sem fyrir var,
en hann var nokki sprunginn og mædi. Hann tlytti sér því niður,
reth í béli, og sagdi við sjálfan sig:

„Ekki dugir þetta! Því þó ég reyni að flýja undan dauðanum, en mér
það lítur gagns, ef ég stýldi svo springa af klappunum.“

Þetta í þessu kemur gamall maður eftir veginum. Böndum stendur
upps og gengur hratt í móti honum og segir:

„Gott kvöld, gamli minn! Ekki vorki ég að þú hefir orðid var við
dauðann á leid þinni hingað?“

„Dauðann? Það held ég ekki - ja, hvernig var að fara? Eg man
það minna, þegar þú spyr mig, að ég sé einhverum, sem ég góti fríad
að vori hann, en það er kannski einhver vitleysa úr mér að fara, þú,
það hefir annars veid hann!“

Böndum hróth við, og sagdi með öndina í hálsinum:

„Ef hann stýldi koma að hitta þig, þá blessaður reyndu að hefja fyrir“

honum með einhverju móti. Hann er að leita að mér, en ég vil
 ekki hitta hann! - Og held áfram! Og þarf að flýta mér!
 "Já!" sagði gamli maðurinn, "ég skal reyna að hefja fyrir honum einu
 og ég get, en ég vil fá börnun fyrir það. Þádu mér næstid þess!"
 Bóndinn félli honum næstid sitt og hljóp svo af stöð, og enn varð
 hann svo freyttur, að hann varð að setja st. niður og hvíla sig.

Þá sem hann var sat þarna, kom til hans fljótgandi kráka. Bóndi
 kalladi: "Heydu kráka! Sástu nokkud til dauðans í leid þinni hingað?"
 "Þegar þú spyr mig svoni," sagði krákan, "þú kámar mig í það, að ég sé
 einhver, sem stefndi hingað. Það hefur líklega verið hann; já,
 það var áreiðanlega hann!"

"Þó þú," sagði bóndinn, stelfdur niður. "Þú verð ég að halda áfram,
 en ef hann steyldi niðra hér um öðla hitta þig, þú reynstu að hefja
 þú hans með einhverju móti: Gargadur bara vel að honum og hefdu hann
 sem mest; hann ætlar að ná á mig, en við mögum ekki hristast."

"Já," sagði krákan, "ég held ég freysta mér til þess, en mér dættur ekki
 í hæg að gera næstid fyrir þig, nema þú börnu mér það. Skildu eftir þokum
 þínum, sem silefrid þitt er í; það þyngur þig niður, hooft sem er!"

Bóndinn stældi eftir þokum með silefrinu og hélt svo leidar sinnu
 en svo skirðlega gælti honum að komast áfram, að hann varð brennileg
 að setja st. niður og hvíla sig.

Þá fór að hressa af norðri, og bóndinn kalladi:
 "Heydu þorðau vinur! Sástu nokkud til dauðans í leid þinni hingað?"

7

"Uhh! svaradi Nordauvindurinn. "Það er hrottur í mér eumfa, af
Kuldannu sem af honum stóð."

"Þá veud ég einu að halda áfram," sagdi bóndinn, "en ef þau gefur
hér minna eða þú hittir hann, þá bið ég þig að blása svo hart að honum,
að fót hans seintu sem most. Viltu gera það fyrir mig?"

"Já, já, það er höfðarleikur fyrir mig!" sagdi Nordauvindurinn, "en
ég er ekki vanur að gjöra neitt fyrir aðra, án þess að taka borgun fyrir;
ég sé, að þú hefir reyndar ekkert til að borga með, nema fótin þín og lét
mér því nojja, að taka af þér húfuna.

Og Nordauvindurinn þreyf húfuna af höfði bóndans og lét sé að
hennu langt upp í stéjnum.

Bóndinn fór einu af stöð og hráðadi séi min sem most hann gæf;
en min lá líd hans upp á ofurhátt fjall. Hann varð að vísu þreyttur
nið og við að kletta fjallsbráttan, en min gaf hann séi eugan sína
til hvíldar. Því heuru sem hann komist upp eftir fjallinu, því meira
jublaust snjóseyngslin og trím eilífi snjó: Drifhvítur og hel-
kaldur Jóhullinn. Þótt komst hann upp á Jóhullindinn, breiðan
og stóran flöt. Þar trú hann ormagu niður og sagði við sjálfan
sig: "Hingad, svoa hátt, upp í þann heljarkulda sem hér er,
vogar laundinn séi ekkert! Hér not hann ekkert í mig.

En svo varð honum lífid við; hóst upp á Jóhullindinum séi
hann einhveru dóttau del; hann fór ist not. Þetta er þá niður
og hann stáðumist hjá honum og heilsar honum í þessa líd:

"Guds fridur sé með þér! - Og sé að þú ert þreyttur! Komdu

^{i sangam}
hann og sagdi, um leid og hann laut niður að honum og hoiðaði
blíðlega í eyru hans.

Gud sendi mig til þess. - Eg er dauðinn!

Drængur nokkur fátökur sat við rúmið hennar önnur sinnar,
en hún var að því kominn að deyja.

"Hvað ottli verði mi um þig, elstu drængurinn minn, þegar ég
fell frá" sagði hún aðframkomna anna drængsins.

"Settu það elti fyrir þig, elstu anna minn." sagði drængurinn "Ég fer
eittkvæð út í veröldina til þess að innvirna mér svo miðid gell, að ég
þurfi elti að vera upp á aðsa kominn."

"Viltu þá uppfylla síðustu óstú ^{sem ég tíðsig} mína áður en ég dey?" sagði gamla konan,
og lofa mér því, að þú skulir aldrei gefast upp eða hætta þeirri leit,
þyrtu en þú hefir fundið húð kreina gell?"

"Já, því skal ég lofa þér, elstu anna minn!" sagði drængurinn einloglegur
og ákveðin, um leið og hann tók í hönd önnur sinnar, sem andlast
að fá um augnablikum lídnum, með augnablikt brot á öðrum og full-
viss um, að drængurinn hennar, sem lofordið gaf og ávalt hafi verið
henni svo góður, mundi enda þetta háttíðiga loford sith.

Því nast lagði drængurinn af stad og lagði leið sína út í hinc öttanna
við veröld. Hann fór víða, ymist lengar eða stuttar dagleiðir, yfir
fjall og fjörnindi, háar hlíðar, upp og ofan brattar brekkur, yfir
stórar elfur og strannstíð fljót, sendnarstórgryttis-urdir, þau
og forar dítli, og hvar sem hann var að gærdi, bád hann um vinnu
og bænd fóltli aðstod sína; oftast og víðasthoan varð honum vel til.
Einhverjussinni réðist hann til bónda nokkurs og vann hjá honum

11
vid heystkap og fjár huldingu.

Ad nokkurnum tíma lidnum kom hann ad máli við hris bónda sinn og lét hann á sér stílla, ad mi vildi hann fara úr vistinni hjá honnum, því sig langaði til ad skoda sig betur um í heiminum.

Bóndinn þakkaði honnum fyrir vinnuna og greiddi honnum kaupid með gullpeningi.

"Heyrdu, bóndi sáll!" sagði drengurinn, um leið og hann talaði við peningnum. Eftir viss um ad það sé hreint gull í peningnum þeim arna?"

"Hreint gull?" sagði bóndinn, hálfkuddalega og yppði öxlum. "Eg geri það fyrir, ad peningurinn sé ósvikinn; ég fékk hann hjá Elgeidar mannum í morgun, fyrir malt."

Drengurinn stakki gullpeningnum í vasa sinn og fór svo leidar sinnar, lengra út í heiminum. Hann bar ad gistinga stað einum og bað þar um atvinnu og fékk hana; hann var látinn góða nauþþensings í fjósi og nokkura svína; en það fór sem fyr, ad þegar hann var búinn ad dvelja þarna nokkurn tíma, langaði hann um ad fara lengra út í hina vöðu veröld og hris bóndi hans boðaði honnum kaupid með gullpeningi, eins og sá, er hann var síðast hjá.

"Geturdu sagt mér," sagði drengurinn, "hvert þetta er hreint gull?" og kaupaði gullpeningnum í lofa sínum.

"Ám!" sagði gíftímis s. eigandiinn þurloga. "Etti hann sé eðli líkur því, sem gullpeningar eiga ad vera? Eg stífti honnum við hestasalamu, sem þrangaði um á mig dragheltvi hryssu í góð."

"Hú þója!" sagði drengurinn, stóð gullþeningurinn í vasa sinni og lagði af stad, lengra og lengra út í hina vudu veröld.

Það gæti einn og ofan með atvinnuna: Hann félt einn hér og þar við og við of allstóðar félt hann gullþening í kaup sitt; ávalt spurdi hann þá er kaupid guldur, hvort það væri hreint gull í þeningum þeim er hann félt og alstóðar félt hann sama svarid: Ad það væri bara venjulegt gull, eins og gull atti ad vera og elti öðruvísi; þessi maður sagdist haf þengid þening sinn upp í meðgjöf með Kerlingunni, seint tíð á hrossum var stórríki er kauplausri elti; þinn maðurinn kvadst haf þengid sinn þening tíð ok um Karlinnum o.s. fró. Það var svo sem enginn vafi í því, ad allir voru þeningarnir ófalsadur, hver svo sem lét þó afhendi; hitt þengust gjaldendurinn minna um, hvort hreint gull væri í þeningunum eða ad einn blandad gull, eins og vera atti, sem el, löglegt gull og það var þeim nóg, enda þá elti högt upp á ad slaga; en drengurinn var elti sama um þetta, því hann vildi fá sommum fyrir því, annars var hann elti viss um ad hafa eftur loford það, er hann hafdi gefid önnur sinni á dægjanda dægi og því lofordi hafdi hann elti gleynt, þó nokkur er vðri síðan hann gaf henni það loford.

Hú var drengurinn orðinn fulltíðamaður, því árin lidu og leid hans hafdi legid víða. Hann lagdi því einn laud undir fot, laug, langst út í heiminn, um hann kom á svo óþetta stadi, ad enginn vissi réttu nófnu á þeim.

Þá var það einhverjum sinni í fögrum sumarmorgni, er hann dratt ad ist þreyttur eftir veginum, ad hann staldrar og líkur í kringum sig:

Hinnirinn var heidur og blár, fuglarnir svifu í loftinu og sungu,
blómur í euginu sendu frá sér setasta ilm, sem augaði í Krúggnum
hannu.

Kennur þá til hennar máður, sem sýgur:

„Hvort þú ert frá þessum ad, svona langt út í heiminu og að hverju
ertu að leita?“

„Eg er eigindoga í sífelldu flakti til að leita mér afvinnu“, sagði
pilturinn „því ég ætla að innvinna mér hréint gull!“

„Hú, þó þú, elti þú þá!“ sagði ölmurinn máðurinn glattlega í hálfgerðu
spaugi. „Eg get einmitt látið þig fá gull, sem elti er lakara en
himna, því ég heiti Gledi, og ef þú vilt sýngja fyrir mig alla þú
gledi söngva, sem þú kaupt, straktu þú gullþeningum mínum.“

Pilturinn tók nið til að sýngja öll þau gamanhvæði, lög og vísur,
sem hann hafði lort í æstu heima hjá sér; hann söng og frallaði
hvert danslagid af öðru, allt sem hann kenndi, mig hann var
ordinn há og þur í kvættum.

Gledin gaf honum gullþeningum sínum og svo fór pilturinn
leidar sinnar.

Þá var það dagurinn, er hann ríðaði fram eftir stéttum vejin-
num, að hann séi mann einn fram undan sér. Madurinn bar
tvö þoka í bakinu, svo þungu og stóra, að þeir dróju með
jóðinni. Þennan mann dró hann uppi y band honum að
léttu leyrdi hans, með því að tvega a. n. k. annan þokann lá-
létinn spót.

"Hvadan ber þig að svoða laug þú í heiminum?" spyr ferdamaðurinn með þungu þokana fú, "og að hverju eitu að leita?"

"Eg ferðast víðsvogetur, til að leita mér atvinnu, svo ég geti eignast hreint gull", sagði þilturinn.

Já, einmitt það! Hreint gull! Ó-jaja! Eð er þú daleitil til af gulli engu síðar en aðrir og það gull er ekki lafara en annara, því ég er Finninn og viljandi bera annan þokana minn, skal ég láta þig fá gullþering af gullinu mínu, því þú hefirðu unnið fyrir því.

Þilturinn bar nú þokann, en hann var orðinn 500 þreyttur, að hné hans titrðu og baki hans ^{var orðið} bojið og hann spurði óþunna manninn, hvort ekki væri nú kominn tími til að fylla sér niður ofur — litlu stund og hvíla sig.

"Hvíla sig?" sagði maðurinn. "Nei, Veistu ekki, að Finninn gefur aldrei haldid hlytu fyrir?"

"En hvers vegna eitu þú að dragast með þessu þungu þoka?" spurði þilturinn, þreykilega.

"Það get ég sagt þér", sagði óþunni maðurinn. "Óðinn þeirra er að hafa aflid og vorturinn og gullid allt, sem þrýðir hér hinnu ungu meyju, en í þokanum, sem þú ber, er ták og fyrirbodi eilímar; í honum eru hinar djúpu hrullkur og hidsiefurhvíta hár."

Og þilturinn hélt áfram og bar þokann, en hann félt hinn misauða gullþering Finns.

Svo var það kvöld sitt um sólarlagid, en hann var orðinn sár þreyttur og hinn af göngunni og sefni dagsins, að hann mæti enn óþunna manninn

17
„Gott kvöld!“ sagði þilturinn. ~~Hoðdan kemur frá~~

„Gott kvöld!“ - Hoðdan kemur frá þiltur minn, ^{þú þyrst,} ~~sagði~~ okkur niðurlausum.

Þilturinn sagði honum allt hið sama um ferðalag sitt og það sem hann leitadi að.

„Hveintú gull?“ Það getur þú fengið hjá mér - a. m. n. einu hveintú gull sínu og aðrir hafa, því ég er Soggin og vilji þú hafa refs fyrir mér allar þær samræmingar þínar, sem hafa valdið þér tárnum, þá staltu þú þessum gullþening, sem ég held á hær í löfa minnum.

Þilturinn náði nið allar þárnir sínar og soggin, smáar og stórar, svo að tárinn titruðu í augnum hans.

Hann minnst þess nið, að einu sinni kynði hann einni af stóluþóttum sínum - og það var niðid sorgarþús í þessum dógnum - og lét þú svo ákinnu fyrir það, er þessum þórn, og vitaulega minnst hann ymis-legs armars, sem var einu meira sorgarþús en þetta og meiri missi að.

Soggin lét hann fá gullþeninginn sinn, svo fagrau, að hann var nið viss um, að hann hefði löfs minnumid sér hið hveintú gull, sem hann hafði svo lengi og séflett verið að letta að; nið állit hann, að óþærft væri fyrir sig að vera í þessu flakki lengur, nið því að talsmáttinn væri náð. Hann settist því niður við vogarbrúna til að njóta kvöldkyrdarinnar, um leið og hann velti þessum fagra gullþeningi í löfa sínum, sem Soggin hafði rétt að honum fyrir stæmsta og hann hysaði í þessu leið:

„Já, margi gullþeningu hefi ég nið eignast um dagana og nið er

og orðinu, jafnvel áður en ég veit af - aldráur maður; ég hef
verið á síföldu ferdu lagi og afi minn er orðin löng, en ég hef ávallt verið
hér í stöðu minni, reynt að hugða mér vel og að hjálpa öðrum. Í
fyrtu varam ég hjá ymsum, svo varð Gleðin á vegi minnu, því ríðst
Sunnin og nú síðast Sorgin, sem allt og hvert um sig launudu mér
stóft minn með gullþevingum og þessi - sá, sem Sorgin borguði mér mi-
held ég áreiðanlega að sé sá fegursti og að nú hafi ég eignast hræint
gull."

Þannig sat hann og hugaði og fyr en varin kemur til hans átrúna-
maður, sem heilsar honum blíðlega og segir:

"Guds fríðni sé með þér!

Þurman manni leizt honum vel á og tók hann tali. Hann varð þess
brátt var, að þetta var frumur fátökur og umkomu lítill maður, sem
hafði það fyrir atvinnu, að steypa kerki og hafði það ^{var} ^{min} að atvinnu að
ferdast víðsvegar um, til að selja þessa vöru sína, Kerkin; en dama-
laust var maðurinn gúndislegur, svo, að slíkan manni hafði hann aldrei
áður séð fyrri.

"Ég sé að þú ert með þevinga," sagði Ókenni maðurinn. "Það er farið að
holleða og vori því gótt fyrir þig að geta þessi upp ljósi þegar
myrkurid stællur á. Viltu stóli eiga kaup við mig og fá þér Kerki?"

"Satt að segja," sagði þilkurinn, "er ég ni lúinn að ferðast víðsvegar
um jörðina, í þeim tilgangi einum, að eignast slíkan þeving sem
þurman, og ég held að hann hafi að geyma það sem ég alla tíð
var að leita að, sem sé hræint gull; ég settið því herna

nidur og var að velta því fyrri mér, hverning ég ætti að hagnýta mér þessum þening, svo að bestu gagni yndi og sé ég um, að því hefði sattu að mæla: Það fer ódram að dinnu og því ætti ég þá elski að kaupsa að því Kerti, til að lýsa mér, eins og að kaupsa eitthvað annað að ódram, sem ég hefði mástke minna gagn af.

Hann fékk því Kertin að óþruma mannum og lét hann fá einu þeningum, hreina gullid, sem hann átti.

En nú líd og óþrumi madurinn kvaddi hann og þakkaði honum fyrir údsteiffin, varð honum starstútt í hann, því hann sá, að skímanði ljóshringur myndadist um höfund hann, sem lýsti í alla vegin úr frá honum, er hann var við heidan Kvöldtinnin og hvarf honum sýn, og hann sagði ósjálfrátt við sjálfan sig um líd og hann sá þessum óumhóðanlega hugljúfa og góðsetka manni lída eins og ljós lengra og lengra fram á veginni:

„Hvada madur var þetta? Var það epti Kristur sjálfur? Ó, að mér steyldi elski honna þetta til hugar fyrri og ég spyrja hann hver hann væri! Hafi það ein veid Kristur - og það hefði áreiðanlega veid hann - þá veit ég að gullþeningurinn minn er í góðum höndum“.

Þegar hann úr sat þarna við vegin, sorklinn nidur í þessan hugsanir sínar, átti hann bást með að gera sér grein fyrir, hvert úr steyldi halda. Hann sveyfti því á Kertum sínum og sýndist það lýsa sér svo bjart og stórt, sem vori það ein af stjörnum guds, sem minti hann á jóla kvöldin fögum heima, þegar

var hann ad aldis, med ljós í höndum, í hinni fátæk lofu
stofu þessu þabba hans, morðmu hans og ömmu.

Hís var Blóðin, sem tóð hann ad syngja, gleymd, Tímmin, sem
hafi hafði á hann hina þungu byrð^{stina} og Sorgin sem hann gríð
af, - allt var þetta horfid og nín stardi hann á ljósid og sa
í því spjofari, hina mildu ásjónu ömmu sinnar og hann
sagði:

"Já, nín helji ég eignark tíð hræina gull og varid því vel, því
ég heppsti fyrir það tíð stærri andi ljós - en hvert á ég nín
ad halda, anna min?"

Og hann heppdist anna hans svar honnum og segja.
"Ljósid, sem Kristur fardi þér, minn leida þig!"

Og ljósid frá Kristi leiddi hann til guds, því nín hafði
hann sofnad hirta sorpi þessa lífs og var nín valm adur
í sinu eilífa ljósi, sem Kristur hafði gefid honnum ad hann
nín fyrir tíð hræina gull Sorgarinnar, sem hann hafði hlöfid
and létinn, sem anna hans tóð hann ad hefja min leid
og hann gengi út í lífid, þinn og hín tóð hann

þetta var síðasta ben hennar, adur en hín andadist og hann
var hann blóðinn og því varð líf hans sjálf soo blóðinn
reitt fyrir hann, tóð þessa hennar og annars.

Þetta er þetta

Hinn létta vindblár,
— hin góða mannorð og
hin bláa sakleysi

hittust, og dróldu saman stundarkorn, en þau urðu til stíla.
"Verid sel!" sagði vindblásinn brosaði, og happaði gláður í
brott. — "Já, verid sel! Og kem broðinn aftur, og við sjá munst
innan skamms!"

"Verid sel!" sagði hin góða mannorð með angurbláum elvörum.
"Já, verid sel! Hver veit hvort við hittumst nokkurn-
tíma aftur, því sjaldan, já, alt of sjaldan kem ég þangað
sem ég hef áður verid."

"Verid sel!" sagði sakleysid, með létandi þárin, angurum og
brjóstis þungid of sorg. "Já, verid sel! til eilíftíðar! Þú
sjáir mig aldrei framur, því ég get aldrei komid aftur!"

Og sakleysid gekk grátandi í brott og sást þar
aldrei framur.

Rannsóknir